

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Milana Moravu v právnej veci žalobcu: **K. L. M.**, nar. X., štátny príslušník Spojených štátov amerických, zastúpený Mgr. Richardom Karkóm, advokátom, D. Dlabača č. 35, Žilina, proti žalovanému: **Riaditeľstvo cudzineckej polície Banská Bystrica**, Štefánikovo nábrežie č. 7, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p. UHCP-BB-SK-24-001/2011 zo dňa 17.01.2011, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 1Scud/1/2011-47 zo dňa 11.05.2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 1Scud/1/2011-47 zo dňa 11. mája 2011 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Banskej Bystrici napadnutým rozsudkom č. k. 1Scud/1/2011-47 zo dňa 11.05.2011 zamietol podľa ustanovenia § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, v platnom znení (ďalej len „O. s. p.“), žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. p.: UHCP-BB-SK-24-001/2011 zo dňa 17.01.2011, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Žilina č. UHCP-BB-ZI-AV-21-7/2010 zo dňa 02.12.2010 o administratívnom vyhostení žalobcu a zákaze vstupu na územie Slovenskej republiky (ďalej len „SR“) na dobu jedného roka, t.j. do 02.12.2011.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že zo správneho spisu, predovšetkým z priechodných pečiatok v cestovnom doklade, nesporne vyplývalo, že žalobca pricestoval do Schengenského priestoru dňa 03.08.2010, dňa 30.10.2010 vycestoval zo Schengenského priestoru a na druhý deň, dňa 31.10.2010 sa opäť vrátil na územie Schengenského priestoru. Z uvedených údajov tak bolo zrejmé, že žalobca sa zdržiaval na území SR viac ako 90 dní v rámci obdobia šiestich mesiacov a týmto konaním došlo k porušeniu čl. 5 ods. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a rady (ES) č. 562/2006, ktorým sa ustanovuje kódex Spoločenstva o pravidlách upravujúcich pohyb osôb cez hranice (Kódex schengenských hraníc) (ďalej len „Kódex schengenských hraníc“). Obdobie troch mesiacov musí byť dodržané v rámci obdobia za sebou idúcich šiestich mesiacov. Iný výklad čl. 5 ods. 1 Kódexu schengenských hraníc by mohol mať za následok zneužívanie dĺžky pobytu v Schengenskom priestore, čo by bolo v rozpore s „duchom“ Kódexu schengenských hraníc.

Krajský súd sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že postup správneho orgánu nebol v súlade s § 3 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok), v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“). Správne orgány postupovali v úzkej súčinnosti s účastníkom konania a zo zápisnice o podaní vysvetlenia zo dňa 02.12.2010 mal krajský súd preukázané, že na základe poučenia bol žalobcovi ustanovený tlmočník v jazyku anglickom, žalobca po pretlmočení zápisnice túto podpísal a zápisnicu nežiadal dopĺňovať. Zo záznamu o poučení cudzinca zo dňa 02.12.2010 mal súd preukázané, že žalobca bol podľa § 56 ods. 2 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých predpisov, v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pobyte

cudzincov“), poučený o tom, že má možnosť požiadať o písomný preklad dôvodov administratívneho vyhostenia, doby zákazu vstupu a poučenia o možnosti odvolania sa v jazyku, ktorému rozumie; žalobca písomný preklad nežiadal.

Krajský súd ďalej konštatoval, že zo správneho poriadku a ani zo zákona o pobyte cudzincov nevyplýva obligatórne zastúpenie žalobcu v tomto konaní. Žalobca počas konania o administratívnom vyhostení a zákaze vstupu na územie SR nepožiadaval, aby bol v konaní zastúpený advokátom a taktiež nepožiadaval o poskytnutie lehoty za účelom vyjadrenia sa k podkladom rozhodnutia. Žalobca nepožiadaval ani o medzinárodnú ochranu podľa § 56 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov.

Zo zápisnice o podaní vysvetlenia mal krajský súd preukázané, že žalobcovi bolo oznámené začatie správneho konania a z cestovného dokladu, ktorý predložil žalobca, mal správny orgán k dispozícii nespochybniteľné dôkazy o čase vstupu a pobytu žalobcu v Schengenskom priestore. Žalobca tieto dôkazy nespochybnil ani v podanom odvolaní, ani v podanej žalobe.

Podľa názoru krajského súdu tu nebol dôvod na to, aby správny orgán formálne predlžoval konanie a s prihliadnutím na § 250i ods. 3 O. s. p. konštatoval, že aj v prípade, že by správny orgán neposkytol žalobcovi dlhší časový priestor na vyjadrenie sa k podkladom konania, nič by to nezmenilo na skutočnosti, že žalobca porušil čl. 5 ods. 1 Kódexu schengenských hraníc. Uviedol, že v zmysle ustálenej súdnej praxe a judikatúry platí, že rozhodnutie administratívneho orgánu sa nezrušuje iba preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu nahradiť iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka konania. Rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo zo skutkových zistení, ktoré boli predložené ako dôkaz samotným žalobcom a správny orgán umožnil žalobcovi vyjadriť sa k veci (ku skutkovým zisteniam) a navrhnúť dôkazy. Žalobca však v správnom konaní nevyužil svoje právo, žiadne návrhy v konaní nevzniesol, nepredložil ani žiadne dôkazy a počas výsluchu dňa 02.12.2010 nežiadal doplniť zápisnicu. Správny orgán mal k dispozícii dostatok dôkazov zistených z cestovného dokladu žalobcu, ktoré boli postačujúce na to, aby rozhodol o administratívnom vyhostení a o zákaze vstupu žalobcu na územie SR.

Na základe uvedených skutočností dospel krajský súd k záveru, že rozhodnutie a postup správneho orgánu v medziach žaloby boli v súlade so zákonom a preto žalobu žalobcu zamietol.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca, prostredníctvom svojho právneho zástupcu, včas odvolanie v celom rozsahu z dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. f) O. s. p., t.j. že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Žalobca v odvolaní poukázal na skutočnosť, že svoje práva garantované Správnym poriadkom nevyužil, pretože právo na ich využitie mu bolo znemožnené postupom správneho orgánu. Správny orgán ho predviedol priamo zo športovej haly, následne ho niekoľko hodín vypočúval a po skončení výsluchu vydal ešte v ten istý deň rozhodnutie vo veci, pričom žalobca je cudzinec, ktorý je absolútne neznalý právneho poriadku SR.

Žalobca ďalej poukázal na to, že možnosť mať v konaní tlmočníka a možnosť prostredníctvom neho odpovedať na otázky správneho orgánu nie je možné považovať za postup správneho orgánu, prostredníctvom ktorého boli zachované práva účastníka konania v súlade s § 3 ods. 2 Správneho poriadku. V prípade, ak by správny orgán postupoval v súlade s § 3 ods. 2 Správneho poriadku, poskytol by žalobcovi právo na účinnú obhajobu, teda nerozhodol by vo veci v deň začatia konania, ale poskytol by mu primeranú lehotu na vyjadrenie, prípadne mu umožnil zvoliť si pre zastupovanie v konaní zástupcu a vyjadriť sa prostredníctvom neho k podkladom rozhodnutia.

Žalobca ďalej dodal, že počas pobytu na území SR sa nikdy neskrýval, vykonával športovú činnosť na základe hráčskej zmluvy so športovým klubom, neexistoval teda žiadny predpoklad, že by sa správne konaniu vyhýbal a preto nebol žiaden zákonný dôvod na takéto urýchlené konanie bez rešpektovania práv v zmysle Správneho poriadku

K nepožiadaniu o poskytnutie lehoty za účelom vyjadrenia sa k podkladom rozhodnutia žalobca uviedol, že o tejto možnosti nemal vedomosť a ani nebol zo strany správneho orgánu o možnosti poučený, nemal možnosť si zvoliť advokáta a Správny poriadok nepozná. Jeho právo na účinnú obhajobu tak nebolo v správnom konaní dodržané.

Žalobca sa v odvolaní vyjadril aj ku konštatovaniu krajského súdu, že aj v prípade, ak by mu správny orgán poskytol dlhší časový priestor na vyjadrenie, nič by to nezmenilo na skutočnosti, že žalobca porušil čl. 5 ods. 1 Kódexu schengenských hraníc. Uviedol, že takéto právne posúdenie je nesprávne, nakoľko z neho vyplýva, že garantovanie práv účastníkovi správneho konania závisí od konkrétneho skutkového stavu veci, t.j. ak správny orgán už pri začatí konania vyhodnotí zrejmé porušenie právneho predpisu, nie je povinný následne rešpektovať práva účastníka správneho konania a umožniť mu výkon týchto práv.

Na základe uvedeného žalobca žiadal, aby odvolací súd zmenil rozsudok krajského súdu tak, že návrhu žalobcu v celom rozsahu vyhovie a prizná mu náhradu trov konania.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril podaním zo dňa 22.06.2011, v ktorom uviedol, že pri svojom rozhodovaní konal samostatne, vychádzal z náležite zisteného skutkového stavu veci, pričom zobral do úvahy všetky okolnosti uvádzané v odvolaní účastníka konania a preskúmal napadnuté rozhodnutie v celom jeho obsahu i rozsahu a to v úzkej súvislosti s konaním, ktoré mu predchádzalo, pričom nezistil žiadne pochybenie zákona, či nesúlad postupu prvostupňového správneho orgánu so všeobecne záväznými právnymi predpismi platnými na území SR.

K námietkam žalobcu uviedol, že prvostupňový správny orgán vydal napadnuté rozhodnutie v súlade so zákonom o pobyte cudzincov a nešlo o porušenie práv žalobcu vyjadriť sa ku skutkovému stavu veci pred vydaním napadnutého rozhodnutia. Žalobca bol riadne vypočutý do zápisnice o podaní vysvetlenia, ktorá však trvala len od 18.20 hod. do 19.00 hod. Preto tvrdenie žalobcu, že sa nemal možnosť vyjadriť k podkladom a skutočnostiam uvádzaným v napadnutom rozhodnutí, považoval žalovaný za irelevantné.

Žalovaný ďalej uviedol, že prvostupňový správny orgán vychádzal z riadne zisteného skutkového stavu veci, nakoľko pred vydaním napadnutého rozhodnutia jednoznačne preukázal, že žalobca vstúpil na územie Schengenského priestoru prvýkrát dňa 03.08.2010 cez letisko v Zürichu, následne dňa 30.10.2010 vycestoval a dňa 31.10.2010 opätovne vstúpil do Schengenského priestoru. Žalobca sa tu zdržiaval 120 dní, čo bolo viac ako tri mesiace v období šiestich mesiacov. Žalovaný podotkol, že ak sa mienil žalobca zdržiavať v Schengenskom priestore viac ako tri mesiace v jednom polroku, bol povinný požiadať o niektorý z druhov pobytu, ktorý by ho oprávňoval na pobyt dlhší ako tri mesiace na území

SR. Žalobca dôkazy, predložené a zistené prvostupňovým správny orgánom, počas celého konania nevyvrátil a nenavrhol, ani nepredložil žiadne nové, resp. relevantné dôkazy, ktoré by viedli k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o administratívnom vyhostení. Podľa názoru žalovaného by ani akékoľvek vysvetlenie žalobcu nemohlo zmeniť dôkazy – dátumy na odtlačkoch priechodových pečiatok v jeho cestovnom doklade a neznalosť zákona zo strany žalobcu nezakladá dôvod na spochybňovanie napadnutého rozhodnutia. Prvostupňový správny orgán postupoval v súlade so zákonom o pobyte cudzincov, ako aj v súlade s európskymi právnymi normami a žalobcu nijakým spôsobom neukrátil na jeho právach. Napadnuté rozhodnutie nebolo vydané z dôvodu, že by sa žalobca skrýval alebo vyhýbal nejakej povinnosti, ale preto, že svojim konaním porušil ustanovenia zákona o pobyte cudzincov. Pritom zákon o pobyte cudzincov umožňuje cudzincom podať si žiadosť o prechodný pobyt za účelom vykonávania športovej činnosti podľa § 22 ods. 1 písm. c), v zmysle ktorého je celé konanie zjednodušené o predloženie rôznych dokladov.

Žalovaný ďalej poukázal na § 17 ods. 1 Správneho poriadku a uviedol, že žalobca počas celého konania neprejavil záujem nechať sa zastupovať advokátom, či inou splnomocnenou osobou a žiadal len prítomnosť tlmočníka, čomu prvostupňový správny orgán v plnom rozsahu vyhovel.

Záverom žalovaný navrhoval, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd SR“) rozhodnutie krajského súdu v súlade s § 219 O. s. p. potvrdil.

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p. preskúmajú sudy v správnom súdnictve na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 247 ods. 1 O. s. p. sa v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, postupuje podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku „Rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov“.

Podľa § 250i ods. 1 veta prvá O. s. p. je pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Z obsahu administratívneho spisu bolo zistené, že dňa 02.12.2010 bol žalobca kontrolovaný hliadkou Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Žilina v areály športovej haly, pričom z predloženého cestovného dokladu bolo zistené, že do Schengenského priestoru pricestoval dňa 03.08.2010, následne vycestoval dňa 30.10.2010 a späť do Schengenského priestoru sa vrátil dňa 31.10.2010, t.j. na území SR sa zdržiaval viac ako 90 dní v jednom polroku. Následne bol predvedený na Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Žilina a vzhľadom na to, že bol naplnený dôvod pre administratívne vyhostenie cudzinca podľa § 57 ods. 1 písm. b) bod 1 zákona o pobyte cudzincov, bolo vydané rozhodnutie č. UHCP-BB-ZI-AV-21-7/2010 zo dňa 02.12.2010 o administratívnom vyhostení žalobcu z územia SR a bol mu zakázaný vstup na územie SR na dobu jedného roka, t.j. do 02.12.2011.

Na odvolanie žalobcu žalovaný správny orgán rozhodnutím č. p. UHCP-BB-SK-24-001/2011 zo dňa 17.01.2011 prvostupňové rozhodnutie potvrdil a odvolanie žalobcu v plnom rozsahu zamietol.

Proti rozhodnutiu žalovaného podal žalobca včas, prostredníctvom svojho právneho zástupcu, žalobu na Krajský súd v Banskej Bystrici spolu so žiadosťou o odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia.

Uznesením č. k. 1Scud/1/2011-21 zo dňa 01.03.2011 krajský súd odložil vykonateľnosť rozhodnutia žalovaného č. UHCP-BB-SK-24-001/2011 zo dňa 17.01.2011 až do právoplatného skončenia konania o preskúmanie zákonnosti uvedeného rozhodnutia. Rozsudkom č. k. 1Scud/1/2011-47 zo dňa 11.05.2011 krajský súd žalobu žalobcu zamietol.

Najvyšší súd SR, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 O. s. p.), preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel jednomyseľne k záveru, že odvolaniu žalobcu nebolo možné priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O. s. p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 30. novembra 2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia, ktorým žalovaný potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie o administratívnom vyhostení žalobcu a zákaze vstupu na územie SR na dobu jedného roka, t.j. do 02.12.2011 podľa § 57 ods. 1 písm. b) bod 1 zákona o pobyte cudzincov, preto primárne, v medziach odvolania, preskúmal Najvyšší súd SR rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného a prvostupňové správne rozhodnutie, a to najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu, uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

V predmetnej veci bolo nesporné, že žalobca sa na území SR zdržiaval neoprávnene – dňa 02.12.2010 bol žalobca kontrolovaný hliadkou polície a bolo zistené, že sa na území SR zdržiava neoprávnene. Následne bol predvedený na Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Žilina a vzhľadom na to, že bol naplnený dôvod pre administratívne vyhostenie cudzinca podľa § 57 ods. 1 písm. b) bod prvý zákona o pobyte cudzincov, bolo vydané rozhodnutie o jeho administratívnom vyhostení č. UHCP-BB-ZI-AV-21-7/2010 zo dňa 02.12.2010.

Podľa § 1 ods. 1 zákona pobyte cudzincov je predmetom zákona o pobyte cudzincov ustanoviť

- a) podmienky vstupu cudzincov na územie Slovenskej republiky a vycestovania cudzincov z územia Slovenskej republiky, ktoré nie sú ustanovené v osobitnom predpise,
- b) podmienky pobytu cudzincov na území Slovenskej republiky,
- c) podmienky vydávania dokladov pre cudzincov,
- d) povinnosti cudzincov, iných fyzických osôb a právnických osôb súvisiace so vstupom a s pobytom,
- e) postup pri hlásení pobytu, evidencii cudzincov a kontrole pobytu,
- f) podmienky a postup administratívneho vyhostenia cudzinca z územia Slovenskej republiky,
- g) podmienky zaistenia cudzinca a jeho umiestnenia v zariadení pre cudzincov,
- h) podmienky policajného prevozu cudzinca cez územie Slovenskej republiky,
- i) podmienky leteckého tranzitu cudzinca cez územie Slovenskej republiky a

j) priestupky a iné správne delikty na úseku vstupu a pobytu.

Osobitným predpisom, na ktorý toto ustanovenie zákona odkazuje, je Kódex schengenských hraníc, ktorý v čl. 5 upravuje podmienky pre vstup a pobyt, ktorý nepresiahne tri mesiace v rámci obdobia šiestich mesiacov u štátnych príslušníkov tretích krajín na území Schengenského priestoru, čiže aj na území SR, keďže SR je súčasťou Schengenského priestoru.

Podľa § 57 ods. 1 písm. b) bod 1 zákona o pobyte cudzincov môže policajný útvar administratívne vyhostiť cudzinca a určiť mu zákaz vstupu do piatich rokov, najmenej však na jeden rok, ak bez oprávnenia vstúpi na územie Slovenskej republiky alebo sa bez oprávnenia zdržiava na území Slovenskej republiky.

Podľa § 57 ods. 10 zákona o pobyte cudzincov nemôže policajný útvar administratívne vyhostiť

- a) občana Európskeho hospodárskeho priestoru, ak sa oprávnené zdržiaval najmenej desať rokov na území Slovenskej republiky; to neplatí, ak predstavuje hrozbu pre bezpečnosť štátu,
- b) dieťa mladšie ako osemnásť rokov; to neplatí, ak je vyhostenie tohto dieťaťa v jeho záujme,
- c) cudzinca, u ktorého dôjde k vzniku choroby, ktorá ohrozuje verejné zdravie, po udelení povolenia na pobyt,
- d) cudzinca, ktorému bolo udelené povolenie na tolerovaný pobyt podľa § 43 ods. 6.

Podľa § 58 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov nemožno cudzinca administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bol ohrozený jeho život z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie, alebo v ktorom by mu hrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie, alebo trest. Rovnako nemožno cudzinca administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom mu bol uložený trest smrti alebo je predpoklad, že v prebiehajúcom trestnom konaní mu takýto trest môže byť uložený. Podľa ods. 2 cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bola ohrozená jeho sloboda z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie; to neplatí, ak cudzinec svojím konaním ohrozuje bezpečnosť štátu, alebo ak bol odsúdený za obzvlášť závažný trestný čin

a predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku. Podľa ods. 3 osobu bez štátnej príslušnosti, ktorá má povolený trvalý pobyt, možno administratívne vyhostiť iba v prípade, ak svojím konaním ohrozuje bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok a nevzťahujú sa na ňu prekážky administratívneho vyhostenia podľa odsekov 1 a 2.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

V preskúvanom prípade sa odvolací súd plne stotožnil s rozhodnutím krajského súdu.

Zákon o pobyte cudzincov vymedzuje v ustanovení § 57 taxatívne prípady, kedy príslušný policajný útvar administratívne vyhostí cudzinca a určí mu zákaz vstupu na územie SR. Jedným z týchto dôvodov je aj skutočnosť, že cudzinec bez oprávnenia vstúpi na územie SR alebo sa bez oprávnenia zdržiava na území SR. V prípade žalobcu bolo bez všetkých pochybností náležite preukázané, že sa na území SR zdržiaval bez potrebného oprávnenia a túto skutočnosť nijakým spôsobom nespochybňoval ani sám žalobca. Namietané rozhodnutie a postup žalovaného bolo preto v súlade s vyššie uvedenými zákonnými ustanoveniami, a to aj s poukazom na neexistenciu prekážky administratívneho vyhostenia žalobcu, ktoré sú tiež v zákone o pobyte cudzincov taxatívne vymedzené.

Ohľadne odvolacej námietky žalobcu, týkajúcej sa nevyužitia práv garantovaných Správnym poriadkom z dôvodu, že právo na ich využitie mu bolo znemožnené postupom správneho orgánu, sa odvolací súd stotožnil s názorom krajského súdu. Ako vyplynulo z obsahu administratívneho spisu, žalobca bol riadne vypočutý do zápisnice o podaní vysvetlenia, bol mu známy dôvod jeho predvedenia (za účelom podania vysvetlenia k neoprávnenému pobytu na území SR) a bolo mu oznámené podľa § 18 ods. 3 Správneho poriadku, že bolo voči nemu začaté správne konanie vo veci administratívneho vyhostenia a zákazu vstupu na územie SR. Z obsahu administratívneho spisu ďalej vyplynulo, že žalobca počas konania neprejavil záujem nechať sa zastupovať advokátom, či inou splnomocnenou osobou, žiadal len prítomnosť tlmočníka, čomu prvostupňový správny orgán v plnom rozsahu vyhovel. Žalobca tak mal možnosť sa vyjadriť k podkladom a skutočnostiam uvádzaným

v napadnutom rozhodnutí, preto považoval odvolací súd námietku žalobcu, že využitie práv garantovaných Správnym poriadkom mu bolo znemožnené postupom správneho orgánu, za nedôvodnú.

K námietke žalobcu, že Správny poriadok nepozná a nevedel o možnosti požiadať o poskytnutie lehoty, poukázal odvolací súd na § 2 zákona č. 1/1993 Zb. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky, podľa ktorého o všetkom, čo bolo v Zbierke zákonov uverejnené, platí domnienka, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa to týka a domnienka o znalosti vyhlásených všeobecne záväzných právnych predpisov je nevyvrátiteľná. Existuje tak právna fikcia, že každý je oboznámený s platnými a účinnými zákonmi a je si vedomý svojich práv a povinností; ide o zásadu „neznalosť zákona neospravedľuje“ (ignorantia legis non excusat).

Vzhľadom k tomu, že námietky žalobcu, uvedené v odvolaní proti rozhodnutiu krajského súdu, neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, dospel odvolací súd k záveru, že rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 1Scud/1/2011-47 zo dňa 11.05.2011 je vecne správny a preto ho podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. v spojení s § 250ja ods. 3 posledná veta O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd SR podľa § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 246c O. s. p. tak, že neúspešnému žalobcovi a ani žalovanému právo na náhradu trov nevzniklo, na základe čoho účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Protí tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 30. novembra 2011

**JUDr. Jana Henčeková, PhD., v. r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia:

Andrea Jánošíková